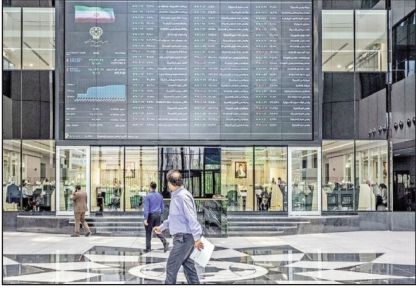

علت مسدود شدن دسترسی اشخاص با سفارشات فروش پرحجم و خارج از ضوابط بورس اعلام شد

مدیرعامل بورس تهران علت مسدود شدن دسترسی اشخاص با سفارشات فروش پرحجم و خارج از ضوابط را اعلام کرد.

باشگاه خبرنگاران جوان؛ گودرزی، مدیرعامل شرکت بورس تهران، در جمع خبرنگاران درباره اقداماتی که به منظور نظارت بر معاملات نامتعارف در بازار سرمایه انجام شده است، گفت: معاملاتی که به صورت نامتعارف باعث تغییر روند بازار شوند، مطابق ضوابط و دستورالعمل‌ها با برخورد‌های نظارتی مواجه خواهند شد.

او ادامه داد: اقدامات اخیر در بورس تهران دقیقاً بر اساس این اصول صورت گرفته است. بر اساس ماده دو قانون بازار اوراق بهادار، شفافیت، کارایی و رعایت انصاف در معاملات از اهمیت بالایی برخوردار است. فروش‌هایی که به نحوی حقوق دیگران را تحت تأثیر قرار می‌دهند، قابل قبول نیستند.

گودرزی با تأکید بر اهمیت ارزیابی معاملات، بیان کرد: نامتعارف بودن حجم معاملات در مورد هر نماد متفاوت است. به عنوان مثال، یک نماد ممکن است دارای حجم معاملاتی چند میلیون باشد که با توجه به معاملات آن نماد و قیاس با سایر سفارشات، این نامتعارف بودن سنگین به نظر برسد.

مدیرعامل بورس تهران همچنین اشاره کرد که در این خصوص دو معاونت، معاونت عملیات و معاونت نظارت، با ارزیابی دقیق معاملات و تصمیم‌گیری‌های لازم، اقدام به گزارش‌دهی و اتخاذ تصمیمات مناسب می‌کنند. وی در پایان خاطر نشان کرد که هدف از این نظارت‌ها حفظ سلامت و اعتبار بازار سرمایه است.

مدیرعامل راه‌آهن خبر داد:

راه اندازی «قطار کامل» تا یک ماه آینده

ذاکری گفت: تا پایان این ماه یا در ماه آینده، شاهد عملیاتی شدن «قطار کامل» خواهیم بود و یکی از شرکت‌ها به صورت آزمایشی، نخستین قطار کامل را با لکوموتیو خود راه‌اندازی می‌کند.

باشگاه خبرنگاران جوان- جبارعلی ذاکری مدیرعامل راه‌آهن جمهوری اسلامی ایران در بازدید از شرکت حمل و نقل ریلی رجا و سایت پشتیبانی فروش بلیت قطار در این شرکت، با تأکید بر رویکرد کاهش تصدی‌گری در راه‌آهن خاطرنشان کرد: تاکنون بخش قابل توجهی از فعالیت‌ها برون‌سپاری شده است و امیدواریم با همکاری و همکاری همه شرکت‌ها، بتوانیم بخش باقی‌مانده تصدی‌گری در حوزه مسافری را نیز به شرکت‌ها واگذار کنیم وی با بیان اینکه درآمد حاصله باید به سمت توسعه ناوگان ریلی مسافری هدایت شود، تأکید کرد: با توجه به تفاهم‌نامه‌های منعقد شده، در سال جاری و سال آینده سرمایه‌گذاری‌های خوبی را توسط شرکت رجا شاهد خواهیم بود.

معاون وزیر راه و شهرسازی همچنین خواستار سرمایه‌گذاری بیشتر در بخش مسافری ریلی شد و گفت: مشکلات مربوط به ماده ۱۲ قانون رفع موانع تولید برطرف و قراردادهای آن منعقد شده است.

وی بر امیدواری کرد مشکلات مربوط به تبصره ۱۸، با قول مساعد وزیر اقتصاد و دارایی، رفع شود.

مدیرعامل راه آهن همچنین به توسعه خدمات در بخش مسافری اشاره کرد و گفت: تعداد قطارهای پنج ستاره در دولت چهاردهم از سه شهر به ۱۱ شهر افزایش یافته که نشان‌دهنده توجه به ارتقای سطح خدمات رسانی به مردم است.

ذاکری در بخش دیگری از سخنان خود اظهار امیدواری کرد تا پایان ماه جاری یا در ماه آینده، شاهد عملیاتی شدن «قطار کامل» باشیم و یکی از شرکت‌ها به صورت آزمایشی، نخستین قطار کامل را با لکوموتیو خود راه‌اندازی کند.

وی هدف اصلی این اقدامات را افزایش بهره‌وری دانست و خاطرنشان کرد: اگر بخش خصوصی بتواند به درستی مدیریت کند، بهره‌وری واگن‌ها و میزان جابه‌جایی بار افزایش یافته و در نتیجه درآمد شرکت‌ها نیز رشد خواهد کرد.

مدیرعامل راه‌آهن ابرار امیدواری کرد: با تعامل بیشتر، روندهای بخش مسافری را بهبود بخشیم.

اقتصاد

با امضای تفاهم نامه بین ایران و چین:

فناوری تولید باتری های لیتیوم فسفات و اینورتر هوشمند به ایران منتقل می شود

محمودیان افزود: با انتقال این فناوری و بومی سازی آن می توان از خروج سالانه ۱/۵ میلیارد دلار ارز از کشور جلوگیری کرد.

وی گفت: قطعات ابتدا به صورت سی.کی.دی وارد کشور شده و با تکمیل زنجیره ارزش داخلی سازی صورت خواهد گرفت.

این فعال صنعت تجدیدپذیرها گفت: با توجه

به هدف گذاری انجام شده برای توسعه ۳۰ هزار

مگاواتی انرژی‌های تجدیدپذیر در کشور این

تفاهم‌نامه گام مهمی در تحقق این هدف است.

ایران با دارا بودن منابع غنی فسفات، سیلیس

و لیتیوم، یکی از کشورهای مستعد برای تولید

تجهیزات انرژی خورشیدی است این در حالی

است که بخشی از این مواد معدنی ارزشمند به صورت خام

صادر می شود و محصولات آن به صورت صفحات

خورشیدی، باتری‌های لیتیوم فسفات و اینورترها با ارزش‌آوری

بالا به کشور وارد می شود.

بومی سازی این تجهیزات و داخلی سازی فناوری آن می

تواند علاوه بر تأمین نیاز داخل و مقابله با خام فروشی، نیاز

کشورهای غرب آسیا را هم تأمین کند.

با امضای این تفاهم‌نامه که با مجوز و موافقت وزارتخانه‌های نیرو، امور اقتصادی و صمت به انجام رسید نخستین بار در کشور انتقال دانش فنی و تولید این فناوری پیشرفته امکان پذیر خواهد شد.

مدیر عامل گروه صنعتی تولیدکننده تجهیزات انرژی خورشیدی و ذخیره ساز گفت: اجرای این تفاهمنامه منجر به توسعه استفاده از فناوری‌های نوین در کشورمان خواهد شد.

علی محمودیان به توسعه روز افزون استفاده از انرژی‌های

افزایش‌بی‌سابقه واردات پارچه طی سالهای اخیر، صنعت نساجی ایران را با چالش‌های جدی روبه‌رو کرده و کارشناسان نسبت به تضعیف رقابت‌پذیری و کاهش تولید در این بخش هشدار می‌دهند.

به گزارش مهر، صنعت نساجی ایران در سال‌های اخیر با مجموعه‌ای از مشکلات ساختاری و سیاست‌گذاری مواجه بوده است که می‌تواند به تهدیدی جدی برای تولید داخلی تبدیل شود. بررسی‌ها نشان می‌دهد که میزان تولید پارچه در کشور در سال گذشته حدود ۵۱۷ هزار تن بوده، در حالی که نیاز واقعی کشور به پارچه نزدیک به ۶۰۰ هزار تن برآورد می‌شود. این فاصله میان تولید و نیاز، به همراه افزایش چشمگیر واردات، شرایط رقابتی تولیدکنندگان داخلی را به شدت دشوار کرده است. آمارها نشان می‌دهد واردات پارچه از حدود ۳۰۰ میلیون دلار در سال‌های دهه ۹۰، به حدود ۹۷۰ میلیون‌دلار در سال ۱۴۰۳ رسیده که رقمی بیش از سه برابر میانگین سال‌های گذشته است.

بررسی جزئیات آمار واردات پارچه طی سال‌های ۱۳۹۵ تا ۱۴۰۳ نشان می‌دهد که حجم و ارزش واردات به شکل چشمگیری افزایش یافته است. در سال ۱۳۹۹، واردات پارچه به ایران حدود ۸۰۶۱ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۳۳ میلیون دلار بوده، اما تنها یک سال بعد، در سال ۱۴۰۰، این رقم به حدود ۹۰۱۳۶ میلیون کیلوگرم به ارزش ۵۰۷۴۹ میلیون دلار رسید؛ یعنی افزایشی ۱۲۱ درصدی وزنی و ۱۳۲ درصدی از نظر دلاری.

این روند صعودی ادامه یافت و در سال ۱۴۰۲ واردات پارچه به ۹۰۱۶۳ میلیون کیلوگرم به ارزش ۸۲۴/۵ میلیون دلار رسید که نسبت به سال ۱۳۹۹، افزایشی ۱۶۵ درصدی وزنی و ۱۵۵ درصدی دلاری را نشان می‌دهد. در سال ۱۴۰۳ نیز همانطور که اشاره شد واردات به حدود ۹۷۲ میلیون دلار رسیده بود.

تحلیل داده‌های هشت ساله نشان می‌دهد که روند واردات در دو دوره متمایز قابل تقسیم است: نخست ۱۳۹۵ تا ۱۳۹۹ که واردات در این بازه زمانی میانگین سالانه حدود ۸۱/۸ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۵۰/۶ میلیون دلار بود و دیگری ۱۴۰۰ تا ۱۴۰۳ که میانگین واردات سالانه حدود ۱۴۴/۵ میلیون کیلوگرم به ارزش ۷۵۱/۷ میلیون دلار بوده است.

این افزایش شدید واردات، به ویژه در دوره دوم، نشان می‌دهد که تغییرات طبیعی بازار و رشد مصرف داخلی عامل اصلی نبوده و عوامل اقتصادی و سیاست‌گذاری نقش پررنگی داشته‌اند، به گونه‌ای که طبق گفته کارشناسان صنعت نساجی، این افزایش عمدتاً به دلیل جذابیت‌های ارزی و تفاوت نرخ ارز دولتی و بازار آزاد بوده است و نه به دلیل رشد واقعی مصرف پارچه یا افزایش تولید پوشاک در کشور. در واقع، بررسی سید هزینه‌خانوار نیز نشان می‌دهد که مصرف پوشاک به طور چشمگیری افزایش نیافته است.

واردات ۷۰۰ میلیون دلار پارچه از مناطق آزاد
روند افزایش واردات پارچه به ویژه از مسیر مناطق آزاد اقتصادی و از طریق واردات غیررسمی یا ته‌لنجی، یکی دیگر از عوامل تشدیدکننده بحران است. از مجموع ۹۷۰ میلیون دلار واردات پارچه در سال گذشته، بیش از ۷۰۰ میلیون دلار از مسیر مناطق آزاد انجام شده و بخش قابل توجهی از واردات غیررسمی نیز بدون پرداخت حقوق و عوارض گمرکی صورت گرفته است. این موضوع باعث ایجاد رقابت نابرابر میان تولیدکنندگان داخلی و واردکنندگان شده و به کاهش توان رقابتی صنعت نساجی کشور دامن زده است.

همزمان، واردات ماشین‌آلات نساجی تنها حدود ۴۳۵ میلیون دلار بوده و تخصیص ارز برای نوسازی تجهیزات تولید داخلی به مراتب کمتر از واردات پارچه صورت گرفته است. این عدم تعادل نه تنها از منظر اقتصادی به زیان تولیدکننده داخلی است، بلکه مسیر را برای وابستگی بیشتر به واردات و کاهش کیفیت محصول باز کرده است.

چالش دیگری که صنعت نساجی با آن مواجه است، واردات پارچه‌های ارزان قیمت از کشورهای تولیدکننده انبوه مانند چین است. بسیاری از این پارچه‌ها با قیمتی پایین‌تر از ارزش واقعی وارد می‌شوند و تولیدکنندگان داخلی قادر به رقابت با این قیمت‌ها نیستند. این شرایط موجب

افزایش بی‌سابقه واردات پارچه طی سالهای اخیر، صنعت

نساجی ایران را با چالش‌های جدی روبه‌رو کرده و کارشناسان نسبت به تضعیف رقابت‌پذیری و کاهش تولید

در این بخش هشدار می‌دهند.

به گزارش مهر، صنعت نساجی ایران در سال‌های اخیر با

مجموعه‌ای از مشکلات ساختاری و سیاست‌گذاری مواجه

بوده است که می‌تواند به تهدیدی جدی برای تولید داخلی

تبدیل شود. بررسی‌ها نشان می‌دهد که میزان تولید پارچه

در کشور در سال گذشته حدود ۵۱۷ هزار تن بوده، در حالی

که نیاز واقعی کشور به پارچه نزدیک به ۶۰۰ هزار تن برآورد

می‌شود. این فاصله میان تولید و نیاز، به همراه افزایش

چشمگیر واردات، شرایط رقابتی تولیدکنندگان داخلی را به

شدت دشوار کرده است. آمارها نشان می‌دهد واردات پارچه

از حدود ۳۰۰ میلیون دلار در سال‌های دهه ۹۰، به حدود ۹۷۰

میلیون‌دلار در سال ۱۴۰۳ رسیده که رقمی بیش از سه برابر

میانگین سال‌های گذشته است.

بررسی جزئیات آمار واردات پارچه طی سال‌های ۱۳۹۵ تا

۱۴۰۳ نشان می‌دهد که حجم و ارزش واردات به شکل

چشمگیری افزایش یافته است. در سال ۱۳۹۹، واردات پارچه

به ایران حدود ۸۰۶۱ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۳۳ میلیون

دلار بوده، اما تنها یک سال بعد، در سال ۱۴۰۰، این رقم به

حدود ۹۰۱۳۶ میلیون کیلوگرم به ارزش ۵۰۷۴۹ میلیون دلار

رسید؛ یعنی افزایشی ۱۲۱ درصدی وزنی و ۱۳۲ درصدی از

نظر دلاری.

این روند صعودی ادامه یافت و در سال ۱۴۰۲ واردات

پارچه به ۹۰۱۶۳ میلیون کیلوگرم به ارزش ۸۲۴/۵ میلیون

دلار رسید که نسبت به سال ۱۳۹۹، افزایشی ۱۶۵ درصدی

وزنی و ۱۵۵ درصدی دلاری را نشان می‌دهد. در سال ۱۴۰۳

نیز همانطور که اشاره شد واردات به حدود ۹۷۲ میلیون دلار

رسیده بود.

تحلیل داده‌های هشت ساله نشان می‌دهد که روند

واردات در دو دوره متمایز قابل تقسیم است: نخست ۱۳۹۵

تا ۱۳۹۹ که واردات در این بازه زمانی میانگین سالانه حدود

۸۱/۸ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۵۰/۶ میلیون دلار بود و

دیگری ۱۴۰۰ تا ۱۴۰۳ که میانگین واردات سالانه حدود

۱۴۴/۵ میلیون کیلوگرم به ارزش ۷۵۱/۷ میلیون دلار بوده

است.

این افزایش شدید واردات، به ویژه در دوره دوم، نشان

می‌دهد که تغییرات طبیعی بازار و رشد مصرف داخلی عامل

اصلی نبوده و عوامل اقتصادی و سیاست‌گذاری نقش

پررنگی داشته‌اند، به گونه‌ای که طبق گفته کارشناسان

صنعت نساجی، این افزایش عمدتاً به دلیل جذابیت‌های

ارزی و تفاوت نرخ ارز دولتی و بازار آزاد بوده است و نه به

دلیل رشد واقعی مصرف پارچه یا افزایش تولید پوشاک در

کشور. در واقع، بررسی سید هزینه‌خانوار نیز نشان می‌دهد

که مصرف پوشاک به طور چشمگیری افزایش نیافته است.

واردات ۷۰۰ میلیون دلار پارچه از مناطق آزاد

روند افزایش واردات پارچه به ویژه از مسیر مناطق آزاد

اقتصادی و از طریق واردات غیررسمی یا ته‌لنجی، یکی دیگر

از عوامل تشدیدکننده بحران است. از مجموع ۹۷۰ میلیون

دلار واردات پارچه در سال گذشته، بیش از ۷۰۰ میلیون دلار

از مسیر مناطق آزاد انجام شده و بخش قابل توجهی از

واردات غیررسمی نیز بدون پرداخت حقوق و عوارض

گمرکی صورت گرفته است. این موضوع باعث ایجاد رقابت

نابرابر میان تولیدکنندگان داخلی و واردکنندگان شده و به

کاهش توان رقابتی صنعت نساجی کشور دامن زده است.

همزمان، واردات ماشین‌آلات نساجی تنها حدود ۴۳۵

میلیون دلار بوده و تخصیص ارز برای نوسازی تجهیزات

تولید داخلی به مراتب کمتر از واردات پارچه صورت گرفته

است. این عدم تعادل نه تنها از منظر اقتصادی به زیان

تولیدکننده داخلی است، بلکه مسیر را برای وابستگی بیشتر

به واردات و کاهش کیفیت محصول باز کرده است.

چالش دیگری که صنعت نساجی با آن مواجه است،

واردات پارچه‌های ارزان قیمت از کشورهای تولیدکننده انبوه

مانند چین است. بسیاری از این پارچه‌ها با قیمتی پایین‌تر از

ارزش واقعی وارد می‌شوند و تولیدکنندگان داخلی قادر به

رقابت با این قیمت‌ها نیستند. این شرایط موجب

افزایش بی‌سابقه واردات پارچه طی سال‌های اخیر، صنعت

نساجی ایران را با چالش‌های جدی روبه‌رو کرده و کارشناسان نسبت به تضعیف رقابت‌پذیری و کاهش تولید

در این بخش هشدار می‌دهند.

به گزارش مهر، صنعت نساجی ایران در سال‌های اخیر با

مجموعه‌ای از مشکلات ساختاری و سیاست‌گذاری مواجه

بوده است که می‌تواند به تهدیدی جدی برای تولید داخلی

تبدیل شود. بررسی‌ها نشان می‌دهد که میزان تولید پارچه

در کشور در سال گذشته حدود ۵۱۷ هزار تن بوده، در حالی

که نیاز واقعی کشور به پارچه نزدیک به ۶۰۰ هزار تن برآورد

می‌شود. این فاصله میان تولید و نیاز، به همراه افزایش

چشمگیر واردات، شرایط رقابتی تولیدکنندگان داخلی را به

شدت دشوار کرده است. آمارها نشان می‌دهد واردات پارچه

از حدود ۳۰۰ میلیون دلار در سال‌های دهه ۹۰، به حدود ۹۷۰

میلیون‌دلار در سال ۱۴۰۳ رسیده که رقمی بیش از سه برابر

میانگین سال‌های گذشته است.

بررسی جزئیات آمار واردات پارچه طی سال‌های ۱۳۹۵ تا

۱۴۰۳ نشان می‌دهد که حجم و ارزش واردات به شکل

چشمگیری افزایش یافته است. در سال ۱۳۹۹، واردات پارچه

به ایران حدود ۸۰۶۱ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۳۳ میلیون

دلار بوده، اما تنها یک سال بعد، در سال ۱۴۰۰، این رقم به

حدود ۹۰۱۳۶ میلیون کیلوگرم به ارزش ۵۰۷۴۹ میلیون دلار

رسید؛ یعنی افزایشی ۱۲۱ درصدی وزنی و ۱۳۲ درصدی از

نظر دلاری.

این روند صعودی ادامه یافت و در سال ۱۴۰۲ واردات

پارچه به ۹۰۱۶۳ میلیون کیلوگرم به ارزش ۸۲۴/۵ میلیون

دلار رسید که نسبت به سال ۱۳۹۹، افزایشی ۱۶۵ درصدی

وزنی و ۱۵۵ درصدی دلاری را نشان می‌دهد. در سال ۱۴۰۳

نیز همانطور که اشاره شد واردات به حدود ۹۷۲ میلیون دلار

رسیده بود.

تحلیل داده‌های هشت ساله نشان می‌دهد که روند

واردات در دو دوره متمایز قابل تقسیم است: نخست ۱۳۹۵

تا ۱۳۹۹ که واردات در این بازه زمانی میانگین سالانه حدود

۸۱/۸ میلیون کیلوگرم به ارزش ۳۵۰/۶ میلیون دلار بود و

دیگری ۱۴۰۰ تا ۱۴۰۳ که میانگین واردات سالانه حدود

۱۴۴/۵ میلیون کیلوگرم به ارزش ۷۵۱/۷ میلیون دلار بوده

است.

این افزایش شدید واردات، به ویژه در دوره دوم، نشان

می‌دهد که تغییرات طبیعی بازار و رشد مصرف داخلی عامل

اصلی نبوده و عوامل اقتصادی و سیاست‌گذاری نقش

پررنگی داشته‌اند، به گونه‌ای که طبق گفته کارشناسان

صنعت نساجی، این افزایش عمدتاً به دلیل جذابیت‌های

ارزی و تفاوت نرخ ارز دولتی و بازار آزاد بوده است و نه به

دلیل رشد واقعی مصرف پارچه یا افزایش تولید پوشاک در

کشور. در واقع، بررسی سید هزینه‌خانوار نیز نشان می‌دهد

که مصرف پوشاک به طور چشمگیری افزایش نیافته است.

واردات ۷۰۰ میلیون دلار پارچه از مناطق آزاد

روند افزایش واردات پارچه به ویژه از مسیر مناطق آزاد

اقتصادی و از طریق واردات غیررسمی یا ته‌لنجی، یکی دیگر

از عوامل تشدیدکننده بحران است. از مجموع ۹۷۰ میلیون

دلار واردات پارچه در سال گذشته، بیش از ۷۰۰ میلیون دلار

از مسیر مناطق آزاد انجام شده و بخش قابل توجهی از

واردات غیررسمی نیز بدون پرداخت حقوق و عوارض

گمرکی صورت گرفته است. این موضوع باعث ایجاد رقابت

نابرابر میان تولیدکنندگان داخلی و واردکنندگان شده و به

کاهش توان رقابتی صنعت نساجی کشور دامن زده است.

همزمان، واردات ماشین‌آلات نساجی تنها حدود ۴۳۵

میلیون دلار بوده و تخصیص ارز برای نوسازی تجهیزات

تولید داخلی به مراتب کمتر از واردات پارچه صورت گرفته

است. این عدم تعادل نه تنها از منظر اقتصادی به زیان

تولیدکننده داخلی است، بلکه مسیر را برای وابستگی بیشتر

به واردات و کاهش کیفیت محصول باز کرده است.

چالش دیگری که صنعت نساجی با آن مواجه است،

واردات پارچه‌های ارزان قیمت از کشورهای تولیدکننده انبوه

مانند چین است. بسیاری از این پارچه‌ها با قیمتی پایین‌تر از

ارزش واقعی وارد می‌شوند و تولیدکنندگان داخلی قادر به

رقابت با این قیمت‌ها نیستند. این شرایط موجب

افزایش بی‌سابقه واردات پارچه طی سال‌های اخیر، صنعت

نساجی ایران را با چالش‌های جدی روبه‌رو کرده و کارشناسان نسبت به تضعیف رقابت‌پذیری و کاهش تولید

در این بخش هشدار می‌دهند.

به گزارش مهر، صنعت نساجی ایران در سال‌های اخیر با

مجموعه‌ای از مشکلات ساختاری و سیاست‌گذاری مواجه

بوده است که می‌تواند به تهدیدی جدی برای تولید داخلی

تبدیل شود. بررسی‌ها نشان می‌دهد که میزان تولید پارچه

در کشور در سال گذشته حدود ۵۱۷ هزار تن بوده، در حالی

که نیاز واقعی کشور به پارچه نزدیک به ۶۰۰ هزار تن برآورد

می‌شود. این فاصله میان تولید و نیاز، به همراه افزایش

چشمگیر واردات، شرایط رقابتی تولیدکنندگان داخلی را به

شدت دشوار کرده است. آمارها نشان می‌دهد واردات پارچه

از حدود ۳۰۰ میلیون دلار در سال‌های دهه ۹۰، به حدود ۹۷۰

میلیون‌دلار در سال